

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentarius Pavli Bernriedensis, Antiqui Scriptoris, De
Vita Gegorii VII. Pontif. Max.**

Paulus <Bernriedensis>

Ingolstadii, 1610

XXIX. De Confeßione Augustana.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65381)

mi; neque dicunt, quod illis iste affingit: vt fatebitur, quisquis eorum verba perpenderit & expenderit. Et tamen Calvinista, thraſonicè, *vide, inquit, Serari, quàm da-
pſiliter munificus ſim; pro vno teſte, quem ſtagitaſti, en tibi
quing.* Quorum vnus duntaxat, & quem Serarius non magis poſtulabat, quàm Illyricum, illud dicit, quod tu dictum velles.

Obſeruetur autem impoſtura Calvinista in literis Ludouici Palatini Electoris admiſſa. Nam titulum ita proponit. *Ludouicus Dei gratia Comes Palatinus Rheni, Dux Bauaria, Ioannes & Adalbertus Duces Saxonia, Otto Marchio Brandeburgensis vniuerſis praſentem paginam inſpecturis ſalutem in Auctore ſalutis.* Non enim eaſdem ſimul ſcripſerunt litteras, ſed ſinguli ſingulas, quamuis eodem propemodum verborum tenore, vt teſtatur Baronius Anno DCCCC. XCVI. qui harum Episto- larum exemplaria vidit & legit. Solus ergo Ludouicus ſcripſit ſuas. Solus Otho ſuas. Soli Ioannes & Adalbertus ſuas, diuiſim ſcripſerunt, inquam, non coniunctim; Et tamen Episto- las diuerſas conflat iſte in ſuo Calviniano conflatario in vnam.

CAPVT XXIX.

De Confessione Augustana.

RE DICVLVM factum; Etiam Augustanam Confessionem Constitutionibus Imperialibus Calvinista intexuit; Et quidem primigeniam illam, vt profiteretur, non quam poſtea Philippus iterum iterumque recoxit ac reconcinauit. Non inquiram an nobis det verba loco intactæ illius Confessionis inuictiſſimo Imp. Carolo V. oblatæ.
Creda-

Credamus ita esse. Illud displicet, quod ut plerunque aliàs, ita & hic nouum titulum comminiscitur; *Sacri Romani Imperij Principum ac Ordinum Protestantium Confessio fidei Catholica*; nam in nulla, opinor, Confessionis Augustanæ editione, hanc inscriptionem inuenies, & omnium minimè in illa, quæ Carolo V. exhibita; à quo certè exiguam beneuolentiam iniissent, si eam existimationem, quam ipse pro hæresi reputabat; *Confessionista* in ipso vestibulo pro fidei Catholicæ Confessione venditassent.

Deinde quid ad Calvinistam Confessio Augustana, potissimum prima illa? cum Sacramentarij ferè non primam, utpote adhuc in multis Semipontificiam; sed illam vel illas vrgeant, & ad errores suos adaptent, quas labentibus annis Philippus apertius ad Caluini sensum expoliuit. Fateor à Caluino in suis Epistolis ne primam quidem reici; *sed sano & probo intellectu*, inquit, hoc est, si intelligatur, non ut à Lutheranis hodie, sed ut à Caluino intelligitur: & ut eam ab ipso suo Auctore Philippo tacitè prius; postea manifestius intellectam fuisse contendit. Ille ipse tamen Caluinus Epist. 313 quæ est ad Bezam, Confessionis Augustanæ vniuersim seu primæ, seu illis, quæ ex prima natæ sunt, hanc impertit benedictionem. *Augustana confessio, ut scis, fax est vestra Furia ad excitandum incendium, quo conflagret tota Gallia. Sed querendum est, quorsum obrudatur, cum semper eius molli- ties cordatis displicuerit, Auctore eius pœnituerit, &c. Omitto quod eius breuitas & obscura, & prateritis quibusdã maxi- mi momenti capitibus mutila est. Caterum absurdũ esset, ne- glecta Confessione Gallorum, illam arripere. Et tamen huic tam molli, obscure & mutila confessioni sub cuius vmbra multi, pacem & otium captando molestias, odia, crucem de- nique*

nique fugiunt, inquit Calvinus Epist. 298. ad Valdenses, Calvinus ipse subscripsit, vt testatur Epist. 236. Sed eo sensu, quo Auctor ipse eam interpretatus est. At qua fide subscripsit, eadem postea à suo Chirographo desciuit; & nouam Confessionem pro se & suis cudit, ne Melancthonis videretur esse discipulus.

Quid Calvinistæ nostro cum Augustana confessione, quæ, vt inquit Hospinianus Caluini sectator, altera parte Sacramentariæ Historiæ vel potius Confusionis, fuerit *mollissimè & languidius quàm oportet, scripta, studio se accommodandi opinionibus & locutionibus Papisticis: Et vt plurima, quæ palato Calviniano extremè aduersantur, præteream, quomodo Calvinista noster hunc Confessionis Augustanæ bolum deglutire posset? Falsè accusantur Ecclesia nostra, quod Missam aboleant. Retinetur enim Missa apud nos, & summa reuerentia celebratur. Seruantur & vsitata caremonia ferè omnes: Neq; valet Glossa, inquit Hospinianus, qua Vbiquistæ moderni se elabi hinc posse sperant, nempe, Missæ nomen in hoc articulo pro Cæna Domini accipi: nam de Cæna Domini decimus articulus est positus, de Missa hic seorsim agitur.*

Adhæc, si Calvinista ideo Augustanam Confessionem in suum Centonem insuit, quia à septem Principibus, & duabus ciuitatibus subscripta & publicè comprobata fuit; multò magis librum Concordiæ Farragini suæ illigare debebat, quia longè plurium Principum & ciuitatum Imperij suffragiis liber ille comprobatus in publicum exiit, quàm Confessio Augustana.

Quid commeruit Confessio quatuor Ciuitatum Argentorati, Constantiæ, Memmingæ, Lindauij, Cæsari cum Augustana confessione, exhibita, vt in hoc venustissimo Imperialium Constitutionum volumine
statio-

stationem nullam reperiret? Nam quòd Cōfessionem Zvvinglij omisit; id accidit, quia non in Imperio, sed extra nata fuerat; titulus autem operis *statuta & rescripta Imperialia* nobis pollicetur. At cur hoc honore dignatus non est saltem alias Confessiones in Imperij solo progenitas; qualis Cōfessio Saxonica, Wirtebergensis, Mansfeldensis, & alia sine numero; Vix enim vllum sæculum feracius fuit *Confessionum*, quàm hoc nostrum.

Dicet fortasse. *Has non esse profectas à Principibus electoribus: Suum volumen ipso primo aspectu promittre Imperatorum, Cesarum Augustorum, Regum & Principum Electorum S. R. Imperij statuta & Rescripta Imperialia.* Si hoc ita; cur ergo suo Codici tot Bullas Pontificum, imò & Pseudopontificum sanctiones infercit, obstante titulo; qui nil nisi *statuta & Rescripta Imperatorum, Cesarum, Regum & Principum Electorum* spondet?

Iam claudamus riuos, quia satis superque prata bibisse videntur.

F I N I S.

Z

LE-